

OBISK SLOVENSKEGA KNJIŽNEGA SEJMA IN SLOVENSKEGA ŠOLSKEGA MUZEJA V LJUBLJANI

V četrtek, 23. 11. 2017, smo učenci šestih razredov obiskali Slovenski knjižni sejem in Slovenski šolski muzej.

V Ljubljano smo se odpeljali z avtobusom. Najprej smo si ogledali knjižni sejem. Učiteljici sta nam dali učne liste z nalogami, ki smo jih reševali med ogledom sejma. Reševala sem jih s prijateljico Saro. Sejem je bil večji, kot sem pričakovala. Bilo je zelo zanimivo, ogromno knjig in obiskovalcev. Ko sva se sprehajali po sejmu, sva naenkrat zagledali ilustratorja Uroša Hrovata. Obe obožujeva njegove risbe, posebej v knjigah *Peter Nos*, *Košarkar naj bo*, *Pica je kraljica* ... Prvič sva ga srečali lani, ko je bil gost na naši šolski prireditvi Noč knjige. Bili sva navdušeni. Takoj sva ga prosili za avtogram, saj je bil to tudi del naloge na listu. Sari je narisal še risbico v knjigo, ki jo je kupila.

Pot nas je nato vodila v šolski muzej, da bi si ogledali, kako je bilo v šolah v starih časih. 6. a je prvi odšel na ogled, mi b-jevci pa smo odšli na uro lepopisa. Punce smo se morale obleči v oblekice, fantje pa so morali obleči suknjiče. Vodička nas je odpeljala v učilnico. Mize so bile lesene in v kotu so stale tri stvari: osel, koruza ter še en osel, ki je izgledal kot torbica in si ga moral obesiti na rame, če si bil v šoli zares poreden. Vodička nam je dala še zadnje napotke: da učiteljico pozdravimo z »Dober dan, gospodična učiteljica«, pred tem pa moramo vstati. Tudi, ko nas pokliče, moramo vstati in reči: »Gospodična učiteljica«. Potem je vodička odšla iz učilnice. Zvonec je zazvonil in učiteljica je prišla v učilnico. Bila je oblečena v krilo, lase je imela spete v figo. Bila je zelo stroga. Grdo je gledala. Vsem, ki imamo dolge lase, je rekla, da smo neurejene in da jih moramo speti. Potem smo morali vstati in jo pozdraviti. Pregledala je, če imamo čiste roke. Moja prijateljica je imela nalakirane nohte, zato jo je učiteljica zmerjala. Začeli smo pisati. Pisali smo s peresom ter namakali pero v črnilo. Pisali smo na list, na katerem so bile napisane črke, ki smo jih morali dokončati. Če črke nisi naredil pravilno, si jo moral napisati še enkrat. Nekateri sošolci so morali preizkusiti tudi klečanje na koruzi, oslovsko klop ter osla. Na koncu nam je Nejc, ki je moral klečati, povedal, da se ne splača biti poreden, saj klečanje na koruzi zelo boli.

Po učni uri smo se z a-razredom zamenjali. Vodička naj je peljala na hodnik in nam začela pripovedovati o zgodovini šole (kdaj smo jo Slovenci dobili, kdo je napisal prvo slovensko knjigo ...). Pripovedovanje ni bilo nič dolgočasno, saj smo tudi mi morali razmišljati. Videli smo tudi, kakšne knjige so nekoč imeli. Meni je bil ta del muzeja najljubši, saj je vseboval lutke, ki so prikazovale različne stvari (npr. klečanje na koruzi). Na koncu smo dobili še list, ki je vseboval vso snov, ki nam jo je razložila. Vesela sem bila, da sem prihranila ves denar, saj sem si v muzeju kupila pero in črnilo, s katerim večkrat doma pišem. Dela mi precej preglavic, saj je treba pero namakati v črnilo, pisanje pa je težko, ker večkrat iz peresa kaplja in črnilo pušča packe.

Meni je bil ta kulturni dan najboljši, odkar hodim v šolo. Veliko smo se naučili o zgodovini šole in videli, kako lepo nam je danes v šoli. Nekoč so bili učitelji zelo strogi in neprijazni! Pa še Uroša Hrovata sem spoznala, dobila njegov avtogram in se z njim fotografirala! Ne verjamete?

Lucija Žbogar, 6. b

Sara Zlatanova, Uroš Hrovat in Lucija Žbogar (od leve proti desni)

Uroš Hrovat v akciji ...

V šolskem muzeju na učni uri lepopisa pri »prijazni« učiteljici.